

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejetan za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za se leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovelijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Bismarckovanje.

Strune javnega mnenja, na katere je bil udaril govor Bismarckov o preganjanji pruskih Poljakov, se neso še upokojile in viditi je, da bode njih glas še dolgo donel zlast v spominu avstrijskih politikov. Izustilo nemškega državnega kancelarja ima za nas neposreden in posreden pomen. Neposredno važen dokument nam je zategadelj, ker priča, kam v teoriji in praksi, v nazorih in dejanjih privede brezmejna oblast državna, a v državi vseoblastje jednega človeka, — da takšno državno in ministersko polnooblastje mora konečno privedi do političnih aberracij, ki nasprotujejo vsakej pameti, vsakej pravici in morali. Vsemogočni Prus svojega brezglavja in trinoštva ni le s tem razodeval, da je s topovi streljal v „sen mogoče vzstanove Poljske“, mariveč tudi s tem, da je Nemčijo oropal vseh ustavnih pravic in o posebnih pravicah Poljakov rekel, da se zá-nje „Kleine Pflifferling“ ne zmeni. Nemška država je po tem takem Bismarck in njegovi volji če je tudi izrodek razburjenega temperamenta, klanjati se mora 46 milijonov državljanov. Jednosta nemške države je draga stvar, ako se je morala plačati s svobodo, s konstitucionalizmom in ako se more ohraniti le s „krvjo in železom“. Ali pa Nemčija ima veliko Bismarckov, ki bodo v stanu z isto brezozirnostjo vladati njen konglomerat? In če jih ima, kako dolgo bode državljanstvo zdržalo v taki zavisnosti, v takem samozatajevanji? Lahko rečemo, da Nemčija nema povoda, biti ponosna na Bismarckov govor, z jedne strani ne zategadelj, ker je v njej vzrasel poluooblastnež s takimi paroksizmi, z druge ne, ker je sedaj še bolj očitno, da se mlada nemška jednota vzdržuje le z največjo težavo, s protipravnostjo in brutalnostjo. Poljaki v Prusiji bodo menda prebili tudi ta Bismarckov govor, ali govor ostane nam jeden najvažnejših dokumentov tačasne zgodovine, dokument za teorijo ustavne in narodne razsvojitve, katera ima za očeta — prvega Nemca.

Bismarckove besede pa so tudi bile limanice, na katerih je obsedela gotova tropa avstrijskih našib Nemcev. To je druga stran znamenitosti govora Bismarckovega.

Da naši Nemci osobito na Českem, Spodnjem

Avstrijskem in Štajerskem bismarckujejo, to je dognana stvar, o kateri evangelij pišejo Schönererjeve „Deutsche Worte“, povsem posvečene Bismarckovemu češčenju. Taka zabava avstrijskih državljanov bi se utegnila smeti dovoljevati, če se obhaja po družtvih nepremišljenega in nezrelega politikovanja. Uzori so namreč različni in če se uzor iz tega ali onega razloga ne more prenesti v življenje, potem ravno ne škodi. Drugo je, ako možje, ki imajo kot zastopniki narodov še posebne državljanske dolžnosti, ako taki možje ignorujejo razmere svoje države, se vzpenjajo za protidržavnimi idealji, ako silijo državo pod tujo vlado. Bismarckov poslednji govor bil je blatobljvnik sovraštva do Slovanov: Kdo bi torej našim slavofagom zameril, da so se Bismarckovih besedij proti Poljakom veselili, kakor mane v puščavi Izraelci? Brez skrbi jim bi lahko privoščili tako veselje, ker proti takšnemu platonično zvezanemu nemštvu se bode že še ubranila Avstrija s svojimi Slovani. Ali ta pot je našim Bismarckovcem vino navdušenja takisto razvezalo jezike, da več govorijo, kakor bi smeli še pod tako potrpežljivo vlado! Ne nezreli fantiči, ne opojeni Schönererjevi kramarji, nego „nemško-narodni klub“, znaten sestavni del našega državnega zbora, je čutil v svojih žilah tisto nepremišljeno drznost, katera je potrebna, da podložniki jedne države očitno in javno izrekajo zaupnico vnanjemu državniku ob priliki, ki tako zaupnico označuje za nezaupnico svoje domačej vladi! V tej istini, da je „nemško-narodni klub“ z veliko večino glasov pohvalil čestitko za kneza Bismarcka k protipoljskemu govoru, tiči veliko pomzhanje avstrijsko-nemškega patrijotizma, nov dokaz, da ima Avstrija tudi v svojih Nemcih drzovito „irredento“, močno nemško „irredento“ celo v svojem „državnem zastopu!“ „Nemško-narodni klub“ tedaj ni zabavni klub, katerega naj bi smeli smejé se opazovati, njegova izjava k Bismarckovemu govoru je svarilen klic na adresu naše velepopustljive vlade!

Uprav divno pa je, kako se v tem bismarckovanji véde ostala levica. Saj bi bilo to vse lepo, si misli, samo da bi bilo ostalo tajno! Ako danes čitamo v monitèrji „nemško-avstrijskega kluba“, v „N. fr. Presse“ njene komentare k najnovejšemu nastopu Bismarckovemu, reči si moramo, da je v

njih veliko točniše povedano isto, kar hoče izreči resolucija „nemškega kluba“. In to glasilo ima sedaj pogum, da se bori proti isti resoluciji! In če se sedaj „nemško-avstrijski klub“ hoče odločiti od „nemškega kluba“, stori to zavoljo tega, ker je slednji isto povedal, kar osupneni „patrijotje“ mislijo, ker so nemški nacionanci le teorija neke danje ustavoverne stranke, teorija nemške samovlade v praksi, ali ka-li? Sedaj se sramujejo in bojijo krvi od svoje krvi! Da bi le sram in bojazen izvirala od čistega avstrijskega domoljubja! Dvoimimo.

Deželni zbor kranjski.

(XV. seja dne 16. januarja 1886.)

(Kovec.)

Poslanec dr. Samec je predgovorniku prav hvaležen, da je izjavil v svojem in v imenu družih poslancev dolenske strani, da bodo glasovali za nasvetovani predlog. Po preteklih 15 letih gradil se bode vendar zopet kos železnice na Kranjskem. Res je, da je ta kos namenjen Gorenjski, ki ima še nekako blagostanje, a treba je pospeševati blagostanje sploh tam, kjer ga je sploh še kaj. Govornik ne dvomi, da bodo glasovali za predlog poslanci Ljubljanskega stolnega mesta, kajti čim več potov je v stolno mesto, tembolj se isto razvija, večja korist je to za stolno mesto in vsi deželi v čast. Tudi poslanci iz onih krajev Kranjske, kjer je že železnica, bodo gotovo glasovali i za Kamniško železnico, kajti gotovo vedo najbolj ceniti velike koristi železnic, kakor tudi govornik upa, da poslanci desnice ne bodo nasprotovali nasvetom. V okraji Kamniškem bilo je prej dokaj več industrije, nego je je sedaj, ponehala je prej jako živahna obrt z železnimi izdelki, s porcelanskimi in cementnimi fabrikami, tudi sejmi imajo zdaj malo veljave itd. kar se bode po novi železnici zopet oživelo. Država pa ni dovolila za gradnjo te železnice 200.000 gld., ampak le 125.000 gld. Ker se ima porabiti 75.000 gld. za podaljšanje tiru do c. kr. tovarne za smodnik. Država je tedaj podporo nekako pristigla, kajti ta tir bode jedino le njej v korist. Država pa je odgovorna za varstvo življenja njenih državljanov in ako se spominja na dogodek lansko jesen,

LISTEK.

Ivan Zbogar.

Zgodovinski roman.

(Spisal Charles Nodier, poslovenil Jos. Kržišnik.)

X.

(Dalje.)

To melanholično nagnenje duha, vkupno obema, udaljaljo jo je javnim prostoriščem in šumnim veselnicam, katerim se izročajo Benečani skozi večji del let. Navadno jima je pohajal čas šetajočima se po Lagunah, po tam razsejanih otokih ali po mičnih selih „Trde zemlje“, stoječih ob krasnih bregih Brente. Ali izmej vseh krajev, koder sta se rada sprehajala, ugajal jima je najbolj ozek in podolgast otok, katerega zovo Benečani Lido ali obrežje, ker v istini završuje Lagune proti strani širnega morja, ter je kakor njih mejnik. Zdi se, da je priroda dala temu kraju poseben značaj žalosti in slovesnosti, budeče samo nežna čuvstva, rajajoče samo resnobne in sanjarske misli. Samo proti strani, koder se vidi

v Benetke, pokrivajo Lido vrtovi, mični ovočnjaki, male preproste a slikovite hiše. Če je lepo vreme, shaja se v praznike sem narod, da se opočije od napora celega tedna z igrami in selskimi plesi. Od tam razgledaš Benetke v vsem njih sijajstvi; z gondolami pokrit kanal kaže radi svoje prostrane širine podobo neizmerne reke, kopljoče vnožje doževnega dvorca in stopnjice svetega Marka cerkve. Bridka misel ti stisne srce, ko uzreš nad temi veličastnimi kupljami s časom zatemneno zidovje državne inkvizicije ter na tihem izkušaš prešteti nebrojne žrtve nepokojnega in sumnivega samosilstva, katere so porle te ječe.

Če se obrneš proti rebri na Lidi, mika in privablja te hrastov gozdič, odevajoč ves vzvišeni del in razprostirajoč se kakor zelena zavesa nad poljano ali razdeljujoč se sem ter tja v sveže in senčne kope. Mislilo bi se na prvi pogled, da ta kraj, tako ugoden razkošju, ne prikriva drugih tujen razen tajna radovanja; a posvečen je smrtnim skrivnostim. Zdi se, kakor bi veliko število tam razsejanih grobov, oznamenanih s čudnimi ter večini šetalcev neumemnimi črtami javljajo poslednje bivališče raz zemljo izginovšega naroda, ne ostavivšega

nikakih drugih spomenikov. Ta veličastna misel, katera družji ter spaja s čuvstvom o kratkosti življenja čuvstvo o starosti časa, nekako je neizmernejša in resnobnejša nego misel, rajajoča se na grobnem kamenu človeka, katerega smo v življenji poznali; ali ona je samo zmota. Le korakaj še dva tri korake, in uzreš da ti razkadi to napačno mnenje belejši kamen, po novejšem načinu okrašen, velikrat še osejan z jedva usahlim cvetjem, katero je postavil nanj ljubeč soprog ali žalujoč otrok. Te nezane črke so vzete iz jezika naroda, kateremu je Bog obljubil, da nikdar ne pogine in kateri živi sredi ljudij, ločen od ljudij, ter ne smeje ni svojega prahu mešati z njimi. Židovsko pokopališče je tu. Na Benetkam nasprotni strani drevesa nagloma redejo, trava, prašna in uvela, more se opaziti samo sem ter tja; naposled rastlinstvo povse izgine in noga se ti udara v droban, gibek, srebrolik pesek, pokrivajoč vso to stran Lida in segajoč do širnega morja. Tu se do cela promeni razgled, ali, da bolje rečem, oko, blodeče po neomejenem prostori, išče zaman onih dragih spomenikov, onih krasno zidanih stavb, onih gibičnih gondol, mikajočih ga baš s toliko laskavim in čarovitim raznoličjem. Nijedne

ko je zletelo neko poslopje v smodnišnici v zrak, je pač nujno potrebno, da se smodnik, kakor hitro mogoče odvaži, tudi z ozirom na to, da sovražnik naši državi lahko iz Italije v dveh dneh pride do nas in vso smodnišnico uniči. Da je mogoče hitro in varno odvažati smodnik, za to treba v prvi vrsti trdnega mostu čez Savo pri Črnučah. Sedanji most je tak, da se s prižgano žveplenko lahko zapali.

Vzdrževanje tega mostu stoji vsako leto erar do 2900 gl., tedaj je pač umestno, da se napravi nov trden most. Dr. Samec nasvetuje sledečo resolucijo: „C. kr. vlada se naprosi, da predloži državno cesto mej Ježico in Črnučami v traso projektovane železnice v Kamnik in naredi nov, stalen, se danjemu časa primeren most čez Savo, ki bi služil tudi železnici, eventualno da stopi z družbo za zgradbo Kamniške železnice v dogovor zaradi zgradbe skupnega mostu.“

Dr. Poklukar polemizuje v daljšem govoru s poslancem Šukljejem. V prvi vrsti trdi, da ni razmera, kako naj prinaša dežela, kako pa državni zaklad k gradnji te železnice, v nikakem pravem razmerju. Dolenjske ni deželni zbor nikakor zane-marjal, sklepal je mnogo v isti korist, a če prizadevanje doslej še ni imelo povoljnega uspeha, ni temu kriv deželni zbor. Kadar gre za občno koristne namene dežele, takrat ne gre se postavljati na stališče poslanca jednega okraja, na takozvano vaško stališče. (Pohvala poslanev.)

Prof. Šuklje se čudi neosnovanim opazkam predgovornika in misli, da ne gre komu na jezik polagati besed, katerih ni govoril. Trditev, da se je za Dolenjsko vse premalo storilo, je re-nična. Res, da se je dolgo govorilo o železnici, o vinarski šoli itd., kar stoji v stenografičnih zapisnikih, a dejanska resnica se s temi govori ni odpravila. On da ne stoji na omejenem stališču dolenjskega poslanca, in vsak, kdor ga je razumeti hotel, ga je lahko razumel.

Poročevalec poslanec Krsnik pravi, da ni želeži pri tako važnem vprašanju dionacij, opomniti pa je treba, da Gorenjci plačujejo tudi 2/3 davkov vse dežele. Pri glasovanju se vsprejmo predlogi osekovi in resolucija dra. Samca jednoglasno. Mestni občini Kranj se dovoli, da pobira za 1886 leta naklado 60 kr. od vsacega hektolitra v občini porabljenega, domačega ali tujega piva. Vsprejme pa se tudi resolucija poslanca Luckmana, da se občini naznani, da se njej naklada na pivo dovoljuje izjemno samo za jedno leto.

Potem se reši še več prošenj za občinske naklade in potem se seja sklene.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 9. februarja.

Nemški klub mislil je poslati adresu na Bismarcka, a pozneje se je premislil in sklenil samo resolucijo, ki se nikomur ne bode izročila, v kateri izreka svoje priznanje nemškemu kancelaru. Da so si naši Nemci premislili, temu je uzrok, ker se je nemški veleposlanik na Dunaji, princ Reuss, proti poslancu Chlumeckemu izrazil, da Bismarck adrese ne bode vsprejel. Chlumecki je to povedal nemškemu klubu. Nemško-avstrijski klub pa tudi ne odobrava resolucije nemškega kluba in je zaradi

čeri ni, nobenega proda, da bi se opočilo na njem v tem širnem prostranstvi. To ni več ravna in neprozorna površina mirnih kanalov, katere običajno brazdi samo čolnarjevo lahno krmilo ter kateri okrašajo s svojim vedno enakim tokom ponosne ceste, ob katerih je vsaka hiša podobna kraljevej palači. To so viharni valovi nezavisnega morja, morja, nikakor ne priznavajočega človeških zakonov in spirajočega ravnodušno bogata mesta in nerodovite in puste obale.

Take misli so bile zelo kočljive za boječno Toničino dušo; toda privadila se je bila polagoma tudi najmračnejših prizorov in podob, ker je vedela, da veselé Lotarja in da on samo v najbolj divjih samotah uživa s celim srcem zaupno razgovarjanje. Sovražen vsem puhlim formam, stiskajočim in vezočim krila ognjevitega mu duha in čuvstva, bil je v istini on sam le, kedar je bil udaljen mnogobrojnej družbi, sam z naravo in prijateljstvom, ter so se mu mogle svobodno razvijati njegove burne misli, velikrat čudne, a vedno čvrste ter iskrene, včasih velike in divje, kakor navdihajoča ga pustinja. Posebno v takih slučajih se je zdelo, kakor bi bil Lotar nekaj višjega od človeka. Tedaj se je zdelo,

tega navstalo nasprotje mej obema levičarskima kluboma.

Po vsej **Galeiji** nabirajo se podpisi za adresu na Windthorsta, v kateri se mu izraža hvaležnost in priznanje, da se je tako odločno potegoval za Poljake v pruskem deželnem in nemškem državnem zboru. V Levovu bil je shod poljskih trgovcev in obrtnikov ter sklenil pretrgati vse zveze z nemškimi trgovci in tovarnarji, zato pa stopiti v zvezo z ogerskimi trgovci.

Levičarski listi proslavljajo govor **ogerskega** ministerskega predsednika, v katerem se je nasproti srbskim poslancem nekako izjavil, da mora vsaka država imeti svoj državni jezik. Pri tej priliki obirajo ministerstva grofa Taaffeja, da neče nemščine priznavati državnim jezikom. Nekateri celo trdijo, da je Tisza, ko je govoril o državnem jeziku, mislil na cislitvanske razmere, da je hotel tako Dunajskemu ministerstvu dati nekako lekcijo. Mi mislimo, da bi za Avstrijo bilo slabo, ko bi se morala hoditi učiti v Pešto državniške modrosti, kajti baš v Ogerskeji je še toliko nerednosti, kakor v malo katereji evropskeji državi.

Vnanje države.

Francija, Anglija in Italija so kar vsprejele **bolgarsko-turški** dogovor. Nemčija in Avstrija sta pa izjavili željo, da se morata poprej mej sabo in z Rusijo sporazumeti. Rusija nekda zahteva mesto personalne unije popolno zjedinenje Bolgarije in Vzhodne Rumelije. Rusi baje ne morejo privoliti, da bi se Bolgari naredili za janičarje Turčije. Nadalje se spodbika Rusija na tem, da se je pogodba sklenila v imenu kneza Aleksandra, ne pa v imenu kneza bolgarskega, kakor to zahtevajo ustavne naredbe. S tem hoče Rusija spraviti ob veljavo bolgarskega kneza, ki sklepa pogodbe v svojem lastnem imenu, ne pa kot vladar bolgarski in tako ponižuje bolgarski narod, ki je na bojišču prilival kri za zjedinenje. Ko se bode doseglo mej velevlastni popolno sporazumljenje, sešla se bode konferenca v Carigradu, da odobri premembe v Vzhodni Rumeliji.

Gladstone si na vso moč prizadeva, da bi **Grško** odvrnil od vojne. Turčiji je objavil, da bode nova vlada ravno tako se ozirala na turške koristi, kakor se je Salisbury-jeva. Grška pa ne sluša angleških svetov in nadaljuje svoja oboroževanja. Mej velevlastni zatran postopanja proti Grškeji ne vlada popolno sporazumljenje. Zlasti mej Rusijo in Anglijo čutiti je neko nasprotje. Ko je angleški admiral John Hay prišel v Sudo, je ruski podadmiral takoj ostavil to pristanišče. Ko ga je vprašal John Hay po uzroku takega postopanja, odgovoril je, da je dobil povelje odjadirati. Druga ruska ladija, ki je bila zasidrana v Pireji, dobila je isti dan povelje, da odrine v Smirno. Taki dogodki, ki kažejo nasprotje mej Rusi in Angleži, dajo Grskom pogum. — Angleški vladni listi odločno zani-kavajo vest, da bi Gladstone mislil predlagati, da se grški kralj imenuje krečanskim ali pa epirskim generalnim guvernerjem. To so izmislili le Gladstonovi nasprotniki. — Turški generalni guverner na Kreti dobil je posebna pooblastila za slučaj ustaje ali pa ko bi Grška skušala izkrcati vojake na tem otoku.

Turčija ima nekda zbranih 500.000 vojakov. Vsi ti vojaki pa neso v Evropi, ampak mnogo jih je v Aziji. Turki se namreč boje da bi Perzi v sporazumljenju z Rusi ne napači Bagdada. Pa tudi v Armeniji se kaže nezadovoljnost mej prebivalstvom in Turki se že boje ustaje. Zadnje čas so več Armencev deli v zapor, ki so narod ščevali k upor.

Angleškimi državnimi podtajniki so imenovani: za indijski departement Schuttlesworth, za departement notranjih zadev Broadhurst, za departement kolonij, Osborne Morgan; Herbert Gladstone imenovan je finančnim podtajnikom v vojnem ministertvu.

kakor bi bil, prost človeka ponižujočih pristojnostnih vezij, posebno prestvarjen in kakor bi se od-dihal od teže socialnih uredob v kraji, kamor še niso prodrli. Opiraje se na negojeno drevo, na tleh, na katera še ni nikoli stopila potnikova noga, spominal je nekako na krasoto grešivšega Adama. Mnogokrat motrila ga je Tonica tako slonečega na tem vzvišenem kraji otoka Lida, kjer se nahaja židovsko pokopališče. Kedar je stal tam ter obračal zaporedoma svoje poglede na Benetke in na morje, javljala je njegova toliko gibka, toliko oduševljena, toliko izražljiva fizijomija, kar se je godilo v njem, s toliko natančnostjo in preciznostjo, kolikor bi bila jedva dopovedala beseda. Čitalo se je v njegovih pogledih, kako njegov duh razmučen primerja te grobove, ležeče mej hrumovitim svetom in vedno jednoličnim morjem s koncem človeškega življenja, tudi morebiti postavljenim mej neprestano gibanje in neskončno brezdelje. Oko se mu je upiralo bolestno v poslednje meje obzorja proti strani zaliva, kakor bi jih izkušalo udaljiti še bolj ter dozreti tam zadi kak dokaz proti ničavosti.

Nekega dne se vrže Tonica, uverjena, kakor bi jej bil prijavil, da razmišlja take misli, proti

Vojaški attaché **angleškega** komisarja v **Egiptu**, sir Drumonda Wvoifa, kapitan Stuart Wortley odpotuje prihodnje dni v London. Poročal bode angleškeji vladi v dosedanjih pogajanjih z Muktar pašo in o razmerah v Sudanu, novo ministerstvo mu bode pa izročilo instrukcije za komisarja. Kapitan bode le malo časa ostal v Londonu, potem se bode naravnost vrnil v Kajiro.

Dopisi.

V Celji 8. februarja. [Izv. dop.] Na interpelaciji, katero je g. poslanec dr. Neckermann dne 8. pr. m. v štajerskem deželnem zboru radi razmer na Celjski gimnaziji stavil je takoj cesarski namestnik odgovoril ter zavrnil nekatere neosnovane napade in kar naravnost izrekel, da so nekatere trditve g. poslanca „geradezu unrichtig“. Ker ta interpelacija prav dobro osvetljuje nemško resnico. ljubje, jej dodamo še nekaj podrobnostij, iz katerih bode razvidno, da je tudi marsikaj ostalega, na kar ni odgovoril cesarski namestnik, „geradezu unrichtig“, in katere bodo ob jednem pojasnile res čudne in neznosne razmere na našem zavodu — saj zdaj po tem famoznem javnem obrekovanju slovenskih dijakov nemamo uzroka prikrivati izgrediv in prestopkov nemških dijakov.

G. poslanec trdil je v svoji interpelaciji mej drugim, „dass den deutschen Schülern gegenüber nicht nur nicht dieselbe Milde waltet, sondern die Behandlung eine ungleichmässig strengere sei“. Ta trditev že a priori ni verjetna, če pomislimo, da je večina učiteljskega zbora nemška; a dokazati se dá, da spada ta trditev, če morda ne pod rubriko „denuncijacije“ — o kateri je g. doktor takoj potem govoril — vsaj mej one „nazore, ki so popolnem napačni.“ Kako drakonično se slovenski dijaki kaznujejo, to je dovolj znano, in če primerjamo postopanje proti nemškimi dijakom z onim proti slovenskim, res ne vemo, kako naj sodimo človeka, kateri se o rahlem in ljubeznivem ravnanju s slovenskimi dijaki pritožuje. Naj se nam dovoli samo nekaj fakt.

Dva slovenska dijaka sta izključena radi afere 19. novembra; kaj pa se je zgodilo nemškemu dijaku, ki je na napitnico, namenjeno našemu vladarju, zaničljivo odgovoril „Was geht das mich an“? — no, on je res tudi izključen, pa samo lokalno! Kako je bil oni dijak kaznovan, ki je v razredu cesarsko podobo raztrgal in razrezal? dobil je dve ali tri ure zapora, in vendar mislimo, da sta se omenjena dva bolj „in höchst illoyaller Weise“ obnašala, kakor naši dijaki, ko so proti ukazu slovenski peli cesarsko pesem. A ona sta bila Nemca in ta sladka beseda jih je rešila večje kazni. — Nekateri slovenski dijaki so dobili consilium abeundi ali pa 10 do 16 ur zapora, radi pijančevanja — radi stvari tedaj, katere nikakor ne moremo odobravati — a nemški so v tem slučaju bili veliko manj kaznovani in v drugem takem slučaju je pa bila kazen: — dve uri zapora, v tretjem ravno takem slučaju se še ni nobena preiskava proti njim pričela, nego stvar je zaspala! Dva nemška dijaka, katera sta imela mensuro — mesto, da bi se „s Homerom, Horacijem in drugimi koristnimi stvarmi“ pečala — pri kateri je bil jeden tako močno ranjen na roki, najbrž se je slučajno usekal s sekiro!

njemu s hribca, na katerem je sedela, ter ga prime za roko z vso svojo močjo:

Bože, Bože? vsklikne, kazoč mu s prstom nedoločno črto, koder se je dotikal poslednji val prve megle . . . tam le je!

Lotar, menj osupnen nego ganjen, da ga je umela, pritisne si jo na prsi.

— Če bi ne bilo Boga nikder v vsej prirodi odgovori jej, nahajal bi se v Toničinem srci.

Gospo Albertovo, svedoka vseh njiju razgovorov, zanimali so menj oni, kateri so se sukali okolo teh velikih predmetov razmišljanja, ker je verovala brez truda, z neko najivno vero, in ker ni nikedar mislila, da bi se kdo mogel dvojiti o idejah, na katere same so osnovane človeške nadeje in sreča. Nekateri okolnosti so jej obudile mnenje, da Lotarjevo verovanje ni do cela soglasno s Toničini; ali ni sanjalo se jej ni, da bi se razlikovala osnovna načela njiju verovanij, in ono rahlo nesozvučje src, kateri je hotela združiti, vznemirjalo jo je pač malo. Vedela je, da se more motiti i Lotar, naj je še toliko sovršen, toda bila je uverjena, da se tako sovršen človek, kakor je on, ne more motiti vedno.

(Dalje prih.)

da je še le po dvatedenskem poleganju toliko okreval, da je mogel zopet v šolo, nista bila samo nič kaznovana, temveč se proti njima še preiskava radi te afere neče pričeti, bajé radi njunih roditeljev. Neki nemški dijak, kateremu se je pri sprejemu odločno reklo „die Drohung, dass beim geringsten Disciplinarvergehen Ihre Ausschliessung erfolgt, hat auch heuer ihre volle Giltigkeit“, kar se mu je večkrat tekem leta ponavljalo, je že trikrat od tistega časa bil kaznovan, ker se je udeleževal ponočnega pijančevanja in ker je proti ukazu obiskoval nemška društva, a nikoli ne več, kakor na osem ur zapora. Ono pretenje je samo „ein leeres Wort“. Pa pustimo to naštevaje; kar smo hoteli dokazati, smo dokazali in nečemo dalje mesariti po škelecih ranah nemških. Le čudno se nam dozdeva, da pri takih razmerah g. dr. Neckermann še ni zadovoljen s „tolerantnim“ postopanjem nemških profesorjev in da je še interpelacijo, kar iz trte izvil. *Difficile est satiram non scribere.*

Na dalje je g. doktor tudi trdil, „die deutsche Gymnasialjugend meidet den Gesangsunterricht, nur um nicht Anlass zum Streit zu geben“. Da je nemško dijaštvo tako miroljubno, ni nam bilo do zdaj znano, a verjeti moramo, saj se to javno v interpelaciji trdi, dasi nam je dobro znano, da nemški dijaki svoje slovenske kolege v telovadnici z „windische Trottel“ psujejo. A ni se čuditi temu netolerantnemu duhu, ki veje mej omenjenimi dijaki, če pomislimo, da je celo neki profesor, kateri se po svoji telesni velikosti odlikuje, v šoli v veliko zadoščenje in v posmeh nemških dijakov trdil, da je v Mozirji ciganska kolonija! G. doktorju tudi najbrž ni znano bilo, „da ima nemška gimnazijska mladina svoboden ustop“ v nemško kazino, če „unter den Augen ihre Lehrer“, tega ne vemo. Toliko je pa gotovo, da so bili nemški dijaki radi tega kaznovani, ko se stvar ni dala več prikrivati.

Z omenjeno interpelacijo pričela se je cela serija neosnovanih napadov na slovenske dijake, katere prinaša „D. W.“, „ker jej najbrž še ni dovolj, da so štiri slov dijaki primorani našo gimnazijo zapustiti „wegen ungleichmässiger Milde“ in se še vedno boji slovenskih paralel, ker je pri nas večina dijakov slovenskih. Že dvakrat je prinesla vest, da je mej slovenskimi dijaki društvo s „panslavističnimi tendencami“, kar je zopet velika laž „des ehrlichen deutschen Michels“. Sploh ni treba našemu dijaštvu pouka o lojalnosti; ta pouk naj se daje onim dijakom, ki odgovarjajo na napitnice na avstrijskega cesarja z „Was geht das mich an,“ onim, ki trgajo cesarske podobe in kateri svoj patriotizem dokazujejo z „Wacht am Rhein“ in ljubijo „das deutsche Lied“ čez vse.

Preiskavati uzroke teh čudnih razmer na našem zavodu ni naša naloga; samo to bi vendar radi vedeli, ali se iz pedagogičnih uzrokov preiskave proti nemškemu dijakom pobijajo, kateri so peli na ulici nemško pesen, ali se baš iz istih uzrokov neče nič slišati o nekaterih nemškodijaških knajpah v najetih sobah in trajajočih pozno v noč in o oni mensuri, pri kateri je bil jeden celo močno ranjen.

Zastoj si trudimo tolmačiti tolerantno postopanje proti nemškemu dijakom navzlic strogemu proti slovenskim. Ali se morda nekateri gospodje boje zamere pri Celjskej gospódi? — tega ne znamo, a to vemo, da se bode število dijakov našega zavoda znižalo in znižavalo, dokler bodo take razmere, kar seveda moramo le obžalovati.

Iz Kamnika 7. februarja. [Izviren dop.] Kakor druga leta, priredila je tudi letos tukajšnja Čitalnica v svojih prostorih običajno Vodnikovo slavnost. Nadejali smo se, da bodedo ta večer videli zbrano mnogobrojno občinstvo, in naša nadeja je bila popolnem utemeljena, saj so bili prostori s tolikim ukusom okrašeni, za točno postrežbo po prizadevanju nekaterih gg. odbornikov boljše nego li sicer poskrbljeno, program tako izbirčno in dobro sestavljen, in — kar je prvo — priložnost tako lepa. A neprijetno nas je dirnilo, o začetku sporeda pred sabo ugledavše dokaj premajhno družbo, sosebeno kar zadeva krasni spol, od katerega je itak odvisna živahnost vsake veselice s plesom. Ta nedostatek od te strani pa je tem boljše odvagal izborni zvršetek programa.

Godba pod vodstvom g. Fileca svirala je oba komada vrlo precizno, posebno Millöckerjev „Traumwalzer“ je občinstvu izredno ugodil. Ipavčev zbor „Ilirija oživljena“ in Hajdrihov četverospjev „Lahko noč“ peli so naši „Liraši“ prav dobro in g. H. je s svojo fantazijo na citrah poslušalce kar očaral ter

tudi žel neomejeno pohvalo G. B. s svojo deklamacijo „V pepelnici noči napravil nam je lep užitek, in želeli bi, da bi se nam še večkrat podalo kaj takega, saj lepa pesen dobro prednašana nikdar ne izgreši svojega namena.

Kar se nazadnje tiče igre „Visoki C,“ pokazali so nam vrli naši igralci iz nova svojo požrtvovalnost in spretnost svojo. Igralo se je tako dobro, da ne vemo, prav, koga bi najbolj pohvalili. A največje priznanje gre vendar neutrudljivima našima igralcema, gospe Ariglerjeveji in Petričevji, ki sta presežali druga drugo. Profesor kontrapunkta, g. Slabajna, bil je dovršen, gosp. Binter bil je izvrsten ljubimec in g. Stele je Štefana Vojnika igral na občno veselje.

Opuščajoč natančneje preiskovanje o povodu slabega obiska, omenjamo še, da je bila zabava v kljub temu v ožjej družbi izvrstna in da se je v kljub malemu številu plesalk plesalo do štirih zjutraj.

Iz Istre 6. februarja. [Izviren dopis.] Proti koncu pretečenega meseca kopal je kmet, Mida Piletič, iz sv. Petra (S. Pietro in Selva) poleg Pazina, na svoji njivi kamenje. Kar nenadoma zadene na kamneno ploščo. Počne prst razkopavati in na dvoje grebsti, in evo, lepa plošča z latinskim napisom. Omenjena plošča je kake 150 cm. dolga, lepo in umetno sklesana in četirivoglata slična pravokotniku. Na vrhu je sklesan trikot, v sredi je vzbočena glava s prav dolgimi brkami. V obeh kotih zgoraj nad trikotom so lične rožice udolbene. Poleg strani udolbena sta dva stebra s korinskim kapitealom. Sredino plošče diči latinsk napis, ki ga niti jaz niti ostali neso mogli pri najboljši volji čitati. Po dolgem naporu spravil sem ove besede skupaj: „Arkon (grob) . . . Kalio an . . . civis Romans s. Za tem sledijo črke Po s v i T . . V . Fi-ri F. (ecit) dalje ni mogoče razločiti. Našel je pa omenjeni posestnik še tri grobe, drugega za drugim, skoro paralelno s prvim grobom. Vsak je pokrit s ploščo, lepo obtesano z zobiči in robi. Vender napis ni na nobeni najti. Jedna plošča ima pač v sredi prav umeten venec, a napisa nič. Mrličje našel je še dobro ohranjene. Velika glava s še dobrim zobovjem vzbudila je občno pozornost in čudenje, kajti še celo kožo bajé videti ste mogli na njej. Kostni so prav krepke. V jednem grobu bila je ženska, ali vsaj jednako sodijo zvedenci. Grobovi so plitvi, kakih 30 cm. visoki, s škriplji narejeni, da so slični rakvi, pokriti so pa, kakor že omenjeno s ploščo. Nad podkrovom je prst nad 150 cm. debela. Važno je še omeniti, da so grobi obrnjeni vsi proti vzhodu. Ko se je bilo to našlo, naznanili so bili koj v Poreč in Trst, ter došla je te dni komisija, da se osvedoči o tem. Dotični gospodje vzeli so kopije napisov, zmerili so posamezne grobe, ter so sklenili, še dalje kopati, možno je, da se še kaj najde. Odnegli bodo pa večjo ploščo v Trst v muzej. Zanimivo bi bilo pač vedeti, kdo so bili tu pokopani ljudje. J. P . . . r.

Domače stvari.

— (Puljski Slovenci,) ki se zbirajo ob sobotah v prijateljsko družbo, so do sedaj za „Narodni dom“ nabrali 100 gold., katere so te dni poslali blagajniku g. dr. Staretu. Slava jim!

— („Slovan“) razposlana je tretja letošnja številka. Poleg odbranega gradiva v vezanej in nevezanej besedi odlikuje se ta številka še posebno s krasnimi slikami: Jan Lego, Dimitrij Aleksandrovič Slavjanskij Agrenjev in njegov pevski zbor in Mlada vrtnarica. Poslednja slika je delo našega domačega umetnika Ivana Šubica. — „Slovan“ je tako lep list, da se more smelo vzporejati z ilustrovanimi listi drugih narodov in zato prav toplo priporočamo, naj ga naše občinstvo podpira z mnogoštevilnim naročanjem.

— (Mestni zastop Ljubljanski) name-rava v „Zvezdi“, nasproti Radeckega spomeniku postaviti vremensko sobo (Wetterhäuschen, Wettersäule), kakeršne so že po drugih mestih n. pr. v Gradci, Zagrebu. Ta namen je vse hvale vreden, želeti bi le bilo, da bi mu občinstvo odzivalo z mnogobrojnimi prostovoljnimi doneski. Po drugih mestih je občinstvo v rečeni namen toliko darovalo, da so se vsi stroški pokrili.

— (Kranjska stavbena družba) bode letos, kakor čujemo, na „Vrtači“ zidala dve novi hiši, v katerih bodo stanovanja po 250—300 gold. Sedaj umejemo, zakaj so nemški poslanci tako na-

vdušeno poudarjali nujo, da se mimo „Igrišča“ odpro nove ulice do Tržaške ceste.

— (Konec poštne uradnikov.) Poštna uprava je ukrenila, da se odslej ne rabijo več naslovi „poštni uradnik“, telegrafski uradnik, ampak da bode za poštne in telegrafske uradnike v bodoče oficijalno veljaven le naslov: C. kr. prometni uradnik.

— (Načelnik društvu kranjskih inženjerjev.) g. Blüthgen, bode jutri zvečer ob 8. uri v klubovih prostorih pri „Maliči“ predaval o zgradbi novega kolodvora v Stuttgartu.

— (Zlata poroka) je bila v Idriji v nedeljo 7. dan t. m. mej zakonskima Andrejem Likarjem, c. kr. tesarjem v pokoji in njegovo ženo Heleno. Oba jubilanta sta še čvrsta in zdrava.

— (V Velenji) bile so v 6. dan t. m. občinske volitve. Zmagali so narodnjaki, a iz usmiljenja izvolili so tudi tržane Janeza Raka, Josipa Wirta in Gašperja Skazo, ki so vsi polni nemškega duha. Morda jih slovenska spravljivost vendar poboljša. (Pač velik optimizem. Uredn.)

— (Akademična podružnica družbe sv. Cirila in Metoda) ima I. redni občni zbor v sredo dne 10. svečana ob 8. uri zvečer v gostilni „zum wilden Mann“. Spored: I. Poročilo začasnega odbora. II. Volitev predsednika. III. Volitev odbor-nikov. V. Slučajnosti. Gosti dobro došli!

— (Včerajšnji mesečni somenj) je bil dobro obiskan in tudi kupčija razvila se je živahno, akoravno ni bilo posebno veliko tujih kupcev. Živine postavilo se je na somenj 1050 glav, in sicer: 295 konj, 501 vol, 210 krav in 44 telet. Cena goveji živini se je zdatno ponizala, pa tudi konji se neso drago prodajali.

— (Trgovina z otrovi.) Ministerstvu notranjih reči in trgovine izdali sta 2. dne januarja 1886 sledeči ukaz: § 1. dne 31. januarja 1886 pride v zalogi Dunajske c. kr. dvorne in državne tiskarne na svetlo po stanu, kakor je bil 31. dne oktobra 1885 imenik vseh obrtnikov, kateri imajo po obrtnem redu pravico v kraljevinah in deželah, zastopanih v državnem zboru, prodajati otrove (strupe). Tako se bode v isti zalogi dne 31. decembra 1886, in vsacega sledečega leta izdal imenik vseh obrtnikov, kateri imajo po obrtnem redu pravico prodajati otrove, po stanu, kakor je bilo dne 31. oktobra dotičnega leta. Vsi obrtniki, kateri imajo po obrtnem redu pravico prodajati otrove, dolžni so omissiti si v letu 1886 najdalje do 15. dne februarja, a v sledečih letih najdalje do 15. dne januarja po jeden tiskan prinesek dotičnega imenika ter hraniti ga, dokler ne pride drug imenik na dan. § 2. Obrtniki, kateri imajo po obrtnem redu pravico do prodajanja otrovov, smeje kaj otrovov izročati samo onim so obrtnikom svoje vrste, ki stoje v vsakokratnem poslednjem imeniku obrtnikov imajočih pravico do prodaje otrovov (§ 1), ali kateri izkazati morejo, da so mej tem prejeli pravico trgovati z otrovi. (Alin. 2. se tiče znanstvenih zavodov in javnih učilišč.) § 3. Prestopki tega ukaza kaznijo se po kazenskih določilih §-a 17 v ministerijalnem ukazu od 21. aprila 1876 (drž. zak. št. 60), o trgovanju z otrovi, otrovnimi lekarijami in zdravju nevarnimi kemijskimi pripravki ali izdelki. — Ta ukaz je prišel v moč 31. dne januarja meseca t. l.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj 9. februarja. Opozicija po Schar-schmidu izročila načrt zakona, ki namerava, da se uvede nemški državni jezik s koncesijami za posamične narodnosti.

Moskva 9. febr. Ivan Sergejevič Aksakov umrl.

London 9. februarja. Po končani socialistični demonstraciji delavcev drlo je na tisoče ljudi od Trafalgar-square proti Hydeparku, ki so pobili okna vseh tamošnjih hiš in magacinov, razdrobili zasobne vozove, okrali pešce in prodajalnice, iz katerih so odnesli neizmerno veliko blaga. Še le, ko se je policija podkrepila, naredil se je mir in mnogo oseb delo v zapor.

Gradec 8. februarja. Naučni minister Gautsch se v malo dneh pričakuje v Maribor. Kakor se govori, se hoče minister osobno prepričati, je li novo gimnazijsko poslopje v Mariboru potrebno. Iz Maribora pojde baje tudi v Celje zaradi odnošajev na tamošnji gimnaziji.

Rim 8. februarja. Kitajski cesar je prosil papeža, da bi se ustanovil zastop Vatikana v Pekingi ter dovolil zastopnik Kitaja v Rimu. Odlok papežev še ni znan.

Milan 8. febr. Slavni zgodovinar senator Nikomed Bianchi je v Turinu umrl.

Razne vesti.

(Izselitev v Ameriko 1885. leta.)
Po poročilu statistične osrednje komisije Dunajske izselilo se je lansko leto v Ameriko 10.411 Avstrijev, med temi 2684 otrok še ne 15 let starih. Število izseljencev se nekaj let sem vedno zmanjšuje, ker ljudstvo uvideva, da se v obljubljeni deželi ne cedi mleko in med, ter da brez dela, truda in sreče tudi v Ameriki ni možno obogateti.

(Kako se more obogatiti.) L. 1869 bila sta v nekem Londonskem klubu lord S. in gledališki igralec Hastings pri obedu. Med drugim sta začela govoriti tudi o ječah in o osamljenem zaporu. Hastings je menil, da tak zapor ne more biti nič posebno groznega, nič neznosnega. Lord S. je ugovarjal in po angleškem običaji razvila se je najčudnejša stava, kar se jih je še kdaj sklenilo. Lord S. zagotovil je Hastingsu z notarskim pismom 10.000 funtov šterlingov, ako vztraja 10 let v temni, popolnem osamljeni sobi. Lord S. priredil je takoj tako sobo na svojem gradu blizu Londona. Soba bila je 15 čevljev dolga, 10 čevljev široka, a brez okna. V to sobo nastavil je igralca, kateremu je bila na razpolaganje luč, knjige, papir, peresa, črnilo in je dobival vsak dan krepko kosilo, katero je vsak dan nevidna roka potisnila skozi malo oknice. Poleg teh ugodnostij pa ni imel nobene druge. Nikdar ni videl človeka, niti s kom govoril. In Hastings prebil je vseh deset let in stavo dobil. Sedaj potuje po svetu. A dasi še ni 40 let, je podoben 70 letnemu starčku, obraz je mrtvaške barve, hoja negotova, oči mrkle, tako da se ne more misliti, da bi imel še mnogo veselja na svetu. Hastings, ki biva sedaj v Berlinu, je to svojo zgodbo nekemu časnikarju sam pripovedoval.

Poslano.

Malo mineralnih vod se je tako razširilo in se rabi s takim uspehom, kakor pred desetimi leti iznajdena FRAN JOSIPOVA GRENČICA. Na devetih razstavah bila je odlikovana z najvišjimi odlikovanji za mineralne vode, s sedmimi zlatimi in kolajnami za zasluge, v medicinskem svetu je ta slavnoznana grenčica jako priljubljena zaradi dobrodejnega, gotovega in milega upliva. Zaradi izrednega upliva je to priljubljeno, naravno mečilo v vsaki vasi znano pod imenom FRAN JOSIPOVA GRENČICA ter se povsod lahko kupi.

Poslano.

Vsakdo more biti zdrav in doseči visoko starost, ako skrbi za svoje telo. Največ boleznih izvira iz krvi, tedaj je dolžnost slednjega, na to obratovati največ pozornost. Naš m preiskavanjem in dolgoletnim skušnjam se je posrečilo izumiti taka sredstva, katera hitro in brez zlih nasledkov čistijo kri, krepčje njen pravi tok. Naša zdravilna metoda je priznana in je že bila večkrat odlikovana z redi in zlatimi kolajnami. Ozdravljamo z uspehom **boleznih, ki izvirajo iz spridene krvi (brez živega srebra), žalostne nasledke skrivnih navad, nadalje slabotno stanje, kožne bolezni, še tako zastarane raue, grnce, izpadanje las, irganje in revmatizem, vse ženske bolezni.** Trakuje odstranimo po posebni metodi, celo pri otrocih v malo urah. **Kilove** ozdravimo na racionalni način z našimi po novejših metodah napravljenimi pasovi za kilove, sicer počasi ali gotovo. Prosimo pošiljati zaupna pisma z obširnimi popisom boleznih s pošto znamko za odgovor. (709-10)

Privatna klinika „Freisai“ v Solnogradu (Avstrija).

Tujci:

8. februarja.

Pri **nu:** Friedman z Dunaja. — Cocuchi iz Trsta. — Millner z Dunaja.
Pri **nu:** Lupini z Dunaja. — Podjed z Gorice. — Mallner z Bleda. — Traub z Dunaja.
Pri **cesarji avstrijskem:** Druškovič iz Pulja.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Močina v mm.
8. febr.	7. zjutraj	751.22 mm.	-3.8° C	sl. svz.	obl.	
	2. pop.	753.08 mm.	-1.2° C	sl. svz.	jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	754.90 mm.	-5.8° C	sl. svz.	jas.	

Srednja temperatura - 3.6°, za 3.2° pod normalom.

Dunajska borza

dné 9. februarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	84	gld.	45	kr.
Srebrna renta	84		75	
Zlata renta	113		—	
5% marcna renta	100		90	
Akcije narodne banke	866		—	
Kreditne akcije	299		60	
London	126		35	
Srebro	—		—	
Napol.	10		02 1/2	
C. kr. cekini	5		24	
Nemške marke	61		90	
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld.	128	
Državne srečke iz l. 1864	100	gld.	171	20
Ogrska zlata renta 4%	101		65	
„papirna renta 5%“	93		70	
5% štajerske zemljiše. odvez. oblig.	104		—	
Dunava reg. srečke 5%	100	gld.	116	70
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125		75	
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	116		20	
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106		—	
Kreditne srečke	100	gld.	177	50
Rudolfove srečke	10		19	50
Akcije anglo-avstr. banke	120		114	10
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	206		25	

Zahvala.

Za mnogo dokazov milega sočutja o boleznih in smrti našega ljubljene sina, oziroma brata, gospoda

IVANA JUSTINA,

črkostavca,

ter za mnogobrojno spremstvo pri pogrebu, posebno slav. društvu „Slavcu“ in slav. Šišenski čitalnici za ginljivi nagrobni, dalje njegovim kolegom tiskarjem deputaciji Mohorjeve tiskarne iz Celovca, pokloniteljem in nositeljem krasnih vencev, kakor tudi vsem onim, ki so na jeden ali drugi način pripomogli k temu veličastnemu sprevedu, izrekamo najtoplejšo zahvalo.

V Ljubljani 9. februarja 1886.

(85)

Žalujoči ostali.

Poslano.

(3-6)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najbolje okrepljujuče piče,
i kas izkušna liek proti trajnom kašlju plućevine i želudca bolesi grkljana i proti meh. rnim kataru,
HINKE MATTONIJA
Karlovi vari i Widn.

Kupite s firmo
„NARODNA TISKARNA“
v Ljubljani.

FRAN JOSIPOVA GRENČICA.

„prijeten in priročen lek za seiščenje.“
Prof. VALENTA, Ljubljana.

„ne prouzroča nobenih težav.“
Prof. pl. BAMBERGER, Dunaj.

„je uspešneje, kakor druge grenčice.“
Prof. LEIDESDORF, Dunaj.

Zahtevaj se vedno izrečno: „FRAN-JOSIPOVA GRENČICA“.
Zaloga povsod. (82-1) Vodstvo razpošiljatve v Budapešti.

Od visoke vlade Njeg. Veličanstva
švedskega kralja
privilegirani dr. Fr. Lengiel-ov
Brezov balzam.

Že sam brezov sok, kateri teče iz breze, ako se navrtva njeno deblo, je od pamtveka znan kot najzvrstnejše lepotilo; ako se pa ta sok po predpisu izumitelja pripravi kemičnim potom kot balzam, zadobi pa čudovit učinek. Ako se namaže zvečer z njim obraz ali drugi deli polti, ločijo se že drugi dan nezatne luskinne od polti, ki postane vsled tega čisto bela in trda.

Ta balzam zgleda na obrazu nastale gube in kozave pike ter mu daje mladostno barvo; polti podeluje beloto, nežnost in čvrstost; odstrani kaj naglo pege, žoltavost, ogerce, nesno rudečino, zajedce in druge nesušnosti na polti. Cena vrču z navodom vred 1 gld. 50 kr.

Zaloga v Ljubljani pri Jul. pl. Trnkoczy-Jl, lekarnarji; glavna zaloga na Dunaji pri W. Henn-u. (29-2)

Čujte in čudite se!

12.500 kosov

Ogrinjal za dame,

popolnem zadosti velika tudi za največjo damo, v vseh modnih barvah, rujavih, sivih, črnih, rudečih, modrih, belih, škotskih in turških itd., preda se po goldinar / goldinar

komad proti poštnemu povzetju, da se izprazni prostori.

Exporthaus „Zur Austria“, Wien,
Oberdöbling, Mariengasse 31. (37-4)

Jurčičevi zbrani spisi

Po znižani ceni.

- 1. zvezek:** Deseti brat. Roman.
- 2. zvezek:** I. Jurij Kozjak, slovenski janičar. Povest iz 15. stoletja domače zgodovine. — II. Spomini na deda. Pravljičice in povesti iz slovenskega naroda. — III. Jesensko noč mej slovenskimi polharji. Črtice iz življenja našega naroda. — IV. Spomini starega Slovence ali črtice iz njegovega življenja.
- 3. zvezek:** I. Domen. Povest. — II. Jurij Kobila. Izvirna povest iz časov lutrovske reformacije. — III. Dva prijatelja. — IV. Vrhan Smukova ženitev. Humorišča povest iz narodnega življenja. — V. Golida. Povest po resnični dogodbi. — VI. Kozlóska sodba v Višnji Gori. Lepa povest iz stare zgodovine.
- 4. zvezek:** I. Tihotapec. Povest iz domačega življenja kranjskih Slovencev. — II. Grad Rojnjce. Povest za slovensko ljudstvo. — III. Klosterski žolnir. Izvirna povest iz 18. stoletja. — IV. Dva brata. Resnična povest.
- 5. zvezek:** I. Hei mestnega sodnika. Izvirna zgodovinska povest iz 15. stoletja. — II. Nemški valpet. Povest. — III. Sin kmetkega cesarja. Povest iz 16. stoletja. — IV. Lipe. Povest. — V. Pipa tobaka. Povest. — VI. V vojni krajini. Povest.

Zvezek po 60 kr., elegantno vezan po 1 gld. Pri vnanjih naročilih velja poštnina za posamični nezvezani zvezek 5 kr., za vezani 10 kr. Dija ki dobivajo Jurčičeve „Zbrane spise“ po 50 kr. izvod, ako



si naroče skupno najmanj 10 izvodov.

Prodavajo se v „Narodni Tiskarni“ na Kongresnem trgu, Gledališka stolba.

Od knežjega Schönburg-Waldenburgskega gozdnega urada v Snežniku, pošta Stari trg pri Rakeku (Kranjsko), vsprejme se kot

gozdni paznik
(Forstaufseher)

za vnanjo službo (letna plača 240 gld., prosto stanovanje, 20 Rmt. ali 6 sežnjev suhih drv) mlad korenjak, kateri je slovenskega in nemškega jezika v govoru in pisavi zmožen. Isti mora biti zdrav, marljiv v službi in poštenega značaja. — Prošnje do 10. marca na zgorenji gozdni urad. (81-1)

Kri čistilne kroglice

so se vselej sijajno osvedočile pri zabasanji človeškega telesa, glav. bolu, navalu krvi, otrpnenih udih, skazenem žetodei, pomanjkanju slasti do jedij, jetraih in običajnih boleznih, in presegajo v svojem učinku vsa druga v reklamah toliko proslavljena sredstva. Ker to zdravilo izdeluje lekarna sama, velja jedna škatlja samo 21 kr.; jeden zavoj s 6 škatljami 1 gld. 5 kr. — Manj kot jeden zavoj se s pošto ne razpošilja. — Prodaja (650-15)

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan po pošti.